

рътъ и скоро попадна въ дири, една отъ които му напомни копитата на „елена отъ Пъсчнитъ хълмове“. Младиятъ ловецъ хвърли горнитъ си дрехи и излишнитъ нѣща да му не тежи, и бързо полетѣ напредъ, като змия, която е попаднала въ диритѣ на заякъ.

Еленитѣ обикаляха цѣлъ день, преминавайки отъ мѣсто на мѣсто да търсятъ храна, и само отъ време на време се спираха да хапнатъ малко снѣгъ, който имъ замѣняше водата.

Елень съ кошута.

Изведнажъ далечъ отъ мѣстото, гдето бѣше Янъ, нѣщо се мърна въ храсталака.

„Може би е птица — помисли той, като се притаи и внимателно се вгледа. Въ храсталака забеляза нѣкакъвъ предметъ, който отначало взе за дърво, на едния край на който се издигатъ вити клоне. Но дървото се размърда и клонетѣ въ мигъ се издигнаха по-високо. Янъ изтрѣпна. Стана му ясно, че това е елень — „еленътъ отъ Пъсчнитъ хълмове“!